

„Огъвай се, жилавъ бжди!
 „Прѣвивай се, не се чупи!
 „Да си сваля и тазъ бѣда.
 „Дѣто ми е мжчилъ свѣта:

„Млади момци да го зобятъ
 „Съ одборъ зърно намѣрено;
 „Бѣли моми да го поятъ
 „Съ бистра вода не мжтена;

„Млади булки да го чешатъ,
 „Дълга грива да му плетатъ,
 „Жални пѣсни да му пѣятъ,
 „Съ дребни сълзи да го кжпятъ!

„Съ тлъста снага що я й тлъстилъ,
 „Съ потъ български що я й кръвилъ
 „Нека сега да нахрани
 „Сиви вълци и черни врани!“

Доръ си Сидеръ рѣчь издума,
 Ето ми го кат' Фъртуна —
 Припва, хвърчи бѣлъ аждраханъ,
 Ихти, фучи кат' ураганъ!

Завзеха се човѣкъ и конь
 Да се биятъ съ нечутенъ бой —
 Конъ се бие за черъ невродъ,
 Сидеръ се бий за милъ народъ,

Били сж се, та трошили,
 Крѣвъ кипѣла въ тѣхни жили —
 Подъ крака имъ снѣгъ се топилъ.
 Студенъ ледъ се чупилъ, трошилъ,